

Arrest

nr. 90 353 van 25 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 juli 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 1 augustus 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker diende op 24 mei 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en van Yezidi origine te zijn. Op 01/08/2011 diende u een eerste asielaanvraag in in België. U verklaarde hierbij dat uw dochtertje, die aan een ernstige ziekte lijdt, vanwege haar Yezidi origine niet op de nodige medische verzorging kon rekenen. Daarnaast verklaarde u dat uw dochtertje op school werd gepest. Naar aanleiding hiervan kwam u in conflict met de schooldirectrice. Het leidde er toe dat de echtgenoot van deze directrice, een agent genaamd Z.(...), u bedreigde. Vanwege deze bedreigingen ontvluchtte u Georgië. Wat deze asielaanvraag betreft oordeelde het Commissariaat-generaal dat er onvoldoende geloof aan uw verklaringen kon worden gehecht. Uw aanvraag werd bijgevolg, op 23/11/2011, afgewezen.

U verliet hierna België niet. Op 24/05/2012 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde hierbij dat u onlangs als verdachte werd opgeroepen door de politie van Gldani. U legde de betreffende convocatie voor. U verklaarde dat er op 20/05/2011, zijnde voor uw vertrek naar België, een inbraak was geweest in uw woning. U, noch iemand van de familie was op dat ogenblik thuis. Een aantal waardevolle spullen werd bij de inbraak meegenomen. Toen u de inbraak vaststelde belde u de politie die ter plaatse kwam. De politie deed een huiszoeking en vond een vuurwapen dat door de inbrekers was achtergelaten. Na de vondst hiervan werd u naar het politiekantoor meegenomen voor onderzoek. U werd er twee en een halve dag vastgehouden. Het bleek dat er met het vuurwapen een aantal moorden was gepleegd. Na het nemen van vingerafdrukken werd geconcludeerd dat er geen band was tussen u en het wapen. U kreeg een attest ten bewijze hiervan. Dit attest legde u nu eveneens voor.

Tijdens uw verblijf in België vertelde Z.(...) aan uw moeder dat hij de zaak opnieuw wilde openen om u als eigenaar van het wapen te laten aanwijzen. U verklaarde dat de huidige convocatie in dit kader gezien moet worden.

U legde tot slot een handgeschreven verklaring voor van een kennis, waarin die bevestigt dat er op 20/05/2011 een inval was gebeurd in uw woning.

B. Motivering

U gaf aan dat u bij een terugkeer naar Georgië problemen vreest naar aanleiding van een inbraak die op 20/05/2011 had plaatsgevonden. Zijnde tijdens uw verblijf in Georgië en voor uw vertrek naar België. U verklaarde dat u deze gehele zaak niet tijdens uw eerste asielprocedure had vermeld omdat u ervan uit was gegaan dat de zaak afgesloten was (DVZ 24/05/2012 punt 37; CGVS p.8). Pas heden zou de zaak opnieuw zijn heropend en dit na interventie van Z.(...).

Nu gezien de ernst van de zaak, zijnde een onderzoek naar uw betrokkenheid bij verschillende moorden en uw vasthouding hiertoe gedurende enkele dagen, kan deze moeilijk als irrelevant worden afgedaan. Het is dan ook onaanvaardbaar dat u deze feiten omwille van deze reden niet eerder zou hebben vermeld. Hierbij wordt opgemerkt dat u, volgens uw eigen verklaringen, door de autoriteiten in het gelijk zou zijn gesteld, waardoor over deze zaak vrij kon worden gesproken.

Daarbij wordt vastgesteld dat tijdens uw eerste procedure u letterlijk de vraag werd gesteld of u gearresteerd bent geweest of in gevangenschap of hechtenis gezeten heeft (CGVS vragenlijst 16/08/2011). Niet enkel meldde u dit voorval niet, u gaf een ander incident op. U verklaarde meer bepaald dat u 9-10 maanden voor uw vertrek werd opgepakt door de politie naar aanleiding van een auto-ongeval met een politiewagen. U zou naar aanleiding hiervan één nacht zijn vastgehouden. Nu, er wordt hierbij geconstateerd dat dit voorval geen verband houdt met uw vluchtmotief en dat het, zoals u nadien aangaf, eveneens een afgesloten zaak zou betreffen (CGVS p.9). Desondanks vermeldde u het. Dit haalt dan ook uw stelling, dat u het voorval van 20/05/2011 niet vertelde omdat het niet relevant/niet actueel was, onderuit.

Naast deze vaststellingen wordt opgemerkt dat er tijdens uw eerste asielprocedure onvoldoende geloof werd gehecht aan uw problemen met Z.(...). Hiertoe werden meerdere bevindingen gedaan die afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid. Hieruit volgt automatisch dat de heropening van de zaak van 20/05/2011, die u ziet als een voortzetting van de problemen veroorzaakt door Z.(...) (CGVS p.3,5,7-8), ongeloofwaardig is. U bracht daarbij geen elementen aan die de voorgaande weigeringbeslissing zouden ontkrachten.

Uw bewering dat u de familienaam van Z.(...) nu wel kent (G.(...)) doet geen afbreuk aan de onwetendheid die bij uw eerste asielprocedure werd vastgesteld. U beweerde dat uw moeder tijdens uw verblijf in België achter zijn familienaam is gekomen. Hoe zij dat vernomen had kon u evenwel

niet zeggen. U verklaarde dit niet te weten en vermoedde dat het waarschijnlijk aan haar werd gezegd (CGVS p.3). Dit laatste wijst dan weer op een gebrek aan informatie.

Ter ondersteuning van uw huidige verklaringen legde u een convocatie voor. Wat deze betreft moet vooraleerst worden opgemerkt dat de authenticiteit ervan niet kan worden verzekerd. Er werd immers vastgesteld dat u verklaringen aflegde die strijdig zijn met de inhoud van het document. Zo beweerde u dat uw moeder deze convocatie op 21/04/2012 zou hebben ontvangen. Een jonge man in burger zou haar de convocatie hebben gebracht. U beweerde daarnaast dat er geen oproepingsdatum op de convocatie vermeld stond (CGVS p.6). Dit alles botst met de informatie, vermeld op de convocatie. Zo geeft zij aan dat zij op 12/04/2012 werd ontvangen. De convocatie vermeldt daarnaast dat u, los van de bedenking of dit praktisch mogelijk is, diezelfde dag (op 12/04/2012) moest verschijnen. Dit alles doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uw bewering wel de naam te kennen van de rechercheur door wie u geconvoceerd wordt – en die persoonlijk u niet kent (L.(...) M.(...), CGVS p.7) – maakt uw onwetendheid over de overige feiten des te meer onaannemelijk. Tot slot wordt vastgesteld dat de reden van de convocatie, de zaak waarin u dient te verschijnen, niet op het document vermeld staat en u dus evengoed om andere redenen opgeroepen zou kunnen zijn.

U legde daarnaast nog een attest voor van het Georgisch ministerie van binnenlandse zaken. Dit attest bevestigt dat er op 20/05/2011 een vuurwapen in uw woning werd ontdekt, nadat er een inbraak was gepleegd. Aangaande dit attest dient te worden gesteld dat ook de authenticiteit hiervan niet kan verzekerd worden. Er wordt immers vastgesteld dat het attest niet gedateerd is en het op vraag lijkt te zijn uitgereikt (vermelding uitgereikt voor waar nodig). Daarnaast stelt het attest dat het wapen niet aan u toebehoorde maar werd achtergelaten door de inbrekers. Het bevestigt met andere woorden uw onschuld in de zaak en wijst dan ook geenszins op enige vervolging.

U legde tot slot nog een handgeschreven verklaring voor van een kennis van u waarin deze het voorval op 20/04/2011 bevestigt. Aan de verklaring is een kopie van de identiteitskaart van deze persoon toegevoegd. Het gaat hier om een persoonlijke verklaring waarvan de objectiviteit niet kan worden gegarandeerd. Aldus kan zij niet weerhouden worden als een bewijs van uw verklaringen.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de documenten die hierboven reeds besproken werden bracht u nog uw identiteitskaart en uw geboorteakte aan. Deze documenten, die reeds bij de eerste asielprocedure werden voorgelegd, leveren geen van beiden informatie over uw problemen.

Na afloop van uw gehoor haalde uw advocaat aan dat de tolk, die u tijdens het gehoor had bijgestaan, het Nederlands niet machtig is. Deze bewering blijkt echter niet uit uw gehoor zelf. Zo kon u over de verschillende aspecten van uw tweede asielaanvraag worden bevraagd en kon u zichzelf met behulp van de tolk verstaanbaar maken. Bijgevolg kan er geenszins afgeleid worden dat er zich effectief communicatieproblemen hebben voorgedaan noch dat het geleverde vertaalwerk de besluitvorming met betrekking tot uw asielaanvraag op nefaste wijze zou hebben beïnvloed.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker citeert artikel 1.2 van het Vluchtelingenverdrag en stelt dat, na het lezen van 'Vluchtelingen, een overzicht', geschreven door D. Vanheule, het element 'vrees' wijst op “de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling. Deze duidt op een bewustzijn van het risico van vervolging in geval van terugkeer.” Het volstaat volgens verzoeker dat “de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging.” Verzoeker zet het element 'vrees' verder uiteen en stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van de definitie van vluchteling. Verzoeker wijst op zijn persoonlijke en psychische toestand. De vrees wijst volgens hem op een “bewustzijn van het risico om in Georgië vervolgd te worden door de politiedienst van Gldani naar aanleiding van een inbraak in zijn woning en een onderzoek naar zijn betrokkenheid bij verschillende moord zaken.” Uit het dossier blijkt, zo vervolgt hij, dat zijn vrees gegrond is omdat hij persoonlijk in verdenking werd gesteld door de Georgische

autoriteiten waardoor hij geen andere keuze zou hebben gehad dan het indienen van een tweede asielaanvraag.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker zet theoretisch uiteen wat deze inhoudt en stelt dat het Commissariaat-generaal zich beperkte tot enkele standaardoverwegingen die haaks op de materiële motiveringsplicht en het gehoorverslag staan. Tegen het argument dat verzoeker de elementen met betrekking tot de moordzaken niet eerder had vermeld, stelt verzoeker dat het om een nieuw element gaat, met name het heropenen van een strafrechtelijk dossier, waardoor verzoeker geen andere keuze had dan hiervan melding te maken bij het Commissariaat-generaal. Naar aanleiding van de vaststelling over het verschil tussen de verklaringen van verzoeker en de vermeldingen op de door hem voorgelegde convocatie, antwoordt verzoeker dat hij bij het Commissariaat-generaal in het Russisch/Nederlands werd gehoord terwijl hij de Georgische taal machtig is waardoor er "*fatale communicatieproblemen*" ontstonden. Verzoeker stelt dat het geleverde vertaalwerk de besluitvorming op nefaste wijze heeft beïnvloed. Ook stipt verzoeker aan dat zijn raadsman de 'protection officer' tijdens het gehoor gewezen heeft op de communicatieproblemen, maar dat dit zonder gevolg bleef. De communicatieproblemen werden echter, zo stelt verzoeker, niet in vraag gesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker besluit dat de bewering van de commissaris-generaal buiten verhouding staat met zijn werkelijke problemen, met name zijn inverdenkingstelling omwille van betrokkenheid bij verschillende moordzaken. Volgens verzoeker wordt geen rekening gehouden met de kern van het dossier en heeft hij voldoende informatie gegeven over de beschuldigingen.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ruimer dient te worden geïnterpreteerd waarbij hij artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet citeert. Volgens verzoeker beperkt de commissaris-generaal zich tot een stereotiepe overweging en heeft hij ook geen onderzoek gevoerd naar de toepassing van de regelgeving omtrent de subsidiaire bescherming en schendt de beslissing de materiële motiveringsplicht.

2.2. De aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt er in de eerste plaats op gewezen dat het onaanvaardbaar is dat verzoeker van de inbraak en de vondst van een wapen die aanleiding gaf tot zijn arrestatie geen melding had gemaakt ten tijde van zijn eerste asielprocedure en zelfs een ander incident opgaf. Aangezien verzoeker de huidige heropening van zijn zaak als een voortzetting ziet van de problemen die veroorzaakt zijn door Z. en deze problemen bij de behandeling van zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden geacht, worden volgens de commissaris-generaal geen elementen aangebracht die de voorgaande weigeringsbeslissing zouden onkrachten. Het feit dat verzoeker nu wel de achternaam van Z. kan vernoemen, zo vervolgt de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de eerder vastgestelde onwetendheid. Met betrekking tot de voorgelegde convocatie wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de authenticiteit ervan niet kan worden verzekerd en dat verzoekers verklaringen strijdig zijn met de inhoud van het document. Ook aangaande het attest van het Georgisch ministerie van Binnenlandse Zaken wordt in de beslissing gesteld dat de authenticiteit ervan niet kan worden gegarandeerd omdat het niet gedateerd is en het op vraag lijkt te zijn uitgereikt. Bovendien bevestigt, zo merkt de commissaris-generaal op, de inhoud de onschuld van verzoeker waardoor het document niet wijst op vervolging. Tevens wordt in de beslissing met betrekking tot de door verzoeker neergelegde handgeschreven verklaring gesteld dat de objectiviteit ervan niet kan worden gecontroleerd waardoor deze niet als een bewijs van zijn relaas kan worden aanzien. Tenslotte wordt naar aanleiding van de opmerking van de raadsman van verzoeker dat de tolk het Nederlands niet machtig zou zijn geoordeeld dat uit het gehoor blijkt dat verzoeker zich met behulp van de tolk wel degelijk verstaanbaar kon maken zodat geenszins kan worden afgeleid dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan en het vertaalwerk de besluitvorming op nefaste wijze zou hebben beïnvloed.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker kan niet in het minst worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing zich beperkt heeft tot standaardoverwegingen, aangezien duidelijk blijkt dat de vaststellingen van de commissaris-generaal het gevolg zijn van een doorgedreven en individueel onderzoek van de verklaringen van verzoeker en de documenten die hij heeft neergelegd.

2.6. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker er met de loutere bewering dat zijn vrees gegrond is aan voorbijgaat dat deze vrees niet alleen subjectief aanwezig moet zijn, maar tevens moet kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts in het kader van zijn tweede asielaanvraag aanhaalde dat hij in mei 2011 gedurende twee dagen zou zijn vastgehouden naar aanleiding van de vondst van een wapen in zijn woning (AD tweede AA, stuk 6a, Verklaring DVZ 24 mei 2012, punt 37). Aangezien verzoeker van deze belangrijke gebeurtenis geen melding had gemaakt tijdens zijn eerste asielaanvraag van 1 augustus 2011, terwijl hij toen wél aangaf dat hij eind 2010 ("9-10 maanden (vanaf heden geteld) voor vertrek") naar aanleiding van een auto-ongeval één nacht werd vastgehouden (AD eerste AA, stuk 8, Vragenlijst DVZ 16 augustus 2011, p. 2), niettegenstaande deze eerdere aanhouding totaal irrelevant was in het kader van zijn relaas, komt de geloofwaardigheid van zijn beweerde aanhouding in mei 2011 ernstig op de helling te staan. Het verweer van verzoeker dat de heropening van het strafdossier een nieuw element betreft, ontslaat hem niet van de verantwoordelijkheid om de aanleiding voor deze heropening, met name de inbraak en het aantreffen van een wapen in zijn woning, bij zijn eerste asielaanvraag te vermelden. Daarbij komt dat, los van de vraag naar de authenticiteit van de neergelegde documenten, uit één van deze stukken blijkt dat na onderzoek werd bevestigd dat verzoeker niet de eigenaar was van het wapen dat in zijn woning werd achtergelaten (AD tweede AA, stuk 9, Documenten, attest Ministerie van Binnenlandse Zaken), zodat het causaal verband tussen deze feiten en zijn beweerde vrees niet bewezen wordt geacht. Ten slotte stemmen de verklaringen van verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor met betrekking tot de datum van ontvangst van de neergelegde convocatie en de vermelding van het tijdstip waarop hij werd opgeroepen niet overeen met de inhoud van dit document (AD tweede AA, stuk 4, gehoorverslag CGVS 18 juni 2012, p. 7; AD tweede AA, stuk 9, Documenten, convocatie). Uit de neergelegde convocatie kan evenmin de reden voor de oproeping worden afgeleid, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van verzoeker dat hij omwille van de vondst van het wapen wederom in verdenking zou zijn gesteld door de Georgische autoriteiten. De problemen van verzoeker, die volgens hem de kern van zijn dossier uitmaken en waarmee onvoldoende rekening zou zijn gehouden, werden ongeloofwaardig geacht waardoor verzoeker hieruit geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan puren.

2.7. De stelling van verzoeker dat er communicatieproblemen ontstonden doordat hij in het Russisch werd gehoord terwijl hij de Georgische taal machtig is, vindt geen steun in het administratief dossier. Uit niets kan worden afgeleid dat verzoeker benadeeld werd doordat het gehoor in het Russisch plaatsvond. De Raad merkt trouwens op dat verzoeker zowel bij zijn eerste als bij zijn tweede asielaanvraag zelf uitdrukkelijk de bijstand heeft gevraagd van een tolk Russisch (AD eerste AA, stuk 9, inschrijving NL; AD tweede AA, stuk 7, inschrijving NL) en niet van een tolk Georgisch. Tijdens het gehoor naar aanleiding van zijn laatste asielaanvraag, bevestigde verzoeker overigens dat hij de tolk goed begreep (AD tweede AA, stuk 4, gehoorverslag CGVS 18 juni 2012, p. 2). Ter gelegenheid van dit gehoor maakte de raadsman van verzoeker in fine inderdaad een opmerking over de kennis van de Nederlandse taal van de tolk. Noch uit het verslag, noch uit de vertalingen van de neergelegde stukken die door de tolk werden opgesteld (AD tweede AA, stuk 9, documenten), kan worden afgeleid dat de kennis van de Nederlandse taal van de tolk gebrekkig was. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen

stellen, wordt in de beslissing wel degelijk ingegaan op de opmerking van de raadsman, maar worden de aangehaalde communicatieproblemen niet bewezen geacht. Er wordt in de beslissing dan ook terecht besloten dat *“er geenszins afgeleid [kan] worden dat er zich effectief communicatieproblemen hebben voorgedaan noch dat het geleverde vertaalwerk de besluitvorming met betrekking tot uw asielaanvraag op nefaste wijze zou hebben beïnvloed.”*

2.8. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal kon bijgevolg op goede gronden concluderen dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3, noch van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN